

РЕШЕНИЕ

№ 7408

гр. София, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 08.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **4291** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба с вх. на АССГ № 13916/ 26. 05. 2020 г. /уточнена с молба от 14. 08. 2020 г./, подадена от С. И. Л., в качеството му на заветник по завещание от 27. 12. 2015 г., със завещател А. Т. К., с ЕГН: [ЕГН], починала на 15. 07. 2016 г., бивш жител на [населено място], [улица], ет. 3 /обявено на 25. 07. 2016 г. от нотариус И. Н., вписан под № 040 в регистъра на Нотариалната камара, вписано с акт № 254, том X, н. д. № 34434/ 2016 г., вх. рег. № 48008 от 4. 08. 2016 г. на Службата по вписванията в [населено място]/.

Исковата молба е насочена срещу Областната администрация на област С., като е предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, а именно - пропуснати ползи в размер на 12 000 /дванадесет хиляди/ лева, представляващи общият размер на вземането на А. Т. К., във връзка с неоснователно забавяне на процедурата по ЗОСОИ за обезщетяването ѝ със собственост и лишаването ѝ по този начин от възможността за ползване, за отдаване под наем, респективно за получаване на обезщетение по чл. 31, ал. 2 от Закона за собствеността за ползата, от която е лишена от страна на Държавата по отношение на 4,92 % идеални части от недвижими имоти, в които е определено

правото ѝ на съсобственост със Заповед № РД 23-003 от 26. 05. 2015 г., издадена от Областния управител на област С., подробно изброени в исковата молба /стр. 5 и стр. 6 от исковата молба/. Претендира се обезщетение по отношение на 4, 92 % идеални части от следните недвижими имоти: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.401.266.9.10, с посочена документна площ 4999, 22 кв. метра с прилежащи части: покривна тераса с площ от 242, 50 кв. м., както и самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.401.266.1.4 с обща застроена площ 1531,94 кв.м., по кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрена със Заповед № РД-18-45/ 09. 07. 2010 г. на Изпълнителния директор на АГКК

Претендира се обезщетение за пропуснатите ползи в периода от 25. 05. 2010 г. до 25. 05. 2015 г. включително, заедно със законната лихва върху вземането в размер на 12 000 лева, от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

С определение, постановено в открито съдебно заседание на 8. 11. 2021 г., съдът на основание чл. 214 от ГПК е допуснал изменение на иска, който да се приеме за предявен за сумата от 115 043, 08 лева /сто и петнадесет хиляди и четиридесет и три лева и осем стотинки/, представляваща главницата на предявения иск.

В съдебното заседание ищецът се явява лично, като поддържа исковата молба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Областният управител на област С., чрез своя процесуален представител, в отговора на исковата молба оспорва допустимостта и основателността на иска.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за недоказаност на исковата претенция.

Административен съд – София град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С договор за дарение, обективиран в нотариален акт № 128, том 5, дело 1632 от 1920 г., сключен на 14 юли 1920 г., Зора Начева Г. е придобила правото на собственост върху 144 кв.м., представляващи западната малка парцела от дворно място, с общо застроено и незастроено пространство от 1488 кв.м., находящо се в [населено място], на ъгъла на [улица], 35 и 37 и [улица], заедно със застроените върху парцела сгради. С Решение от 20. 10. 1948 г. по преписка вх. № 4515/1948 на С. комисия по ЗОЕГПНС са отчуждени от д-р Зора Г. следните имоти: 1. къща със застроено място от 145 кв.м., находяща се на [улица], С., състояща се от партер и три етажа, без втория етаж, който се освобождава от отчуждаване, заедно с припадащите се идеални части от общите части на сградата и мястото; 2. 6/27 идеални части от цялата къща и дворното място на [улица]-С., без двата магазина, които са освободени и киносалона, който е национализиран, заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и мястото. За отчуждения по ЗОЕГПНС имот от Зора Начева по мъж Н. Г. е съставен Акт за завземане на недвижим имот за държавен № 787 от 04. 05. 1949 г. по актовете книги на СГНСС и Министерство на финансите. В същия имотът е описан като: „три етажа от къща, находяща се в [населено място], на [улица], заедно със съответните идеални части от общите части на сградата и мястото с обща застроена и незастроена площ от 145 кв.м., при граници: юг - [улица], изток - С., запад - държавно и на север - дворно място. В графа „описание на имота“ е отразено

следното: „застроена площ от 145 кв.м. на четири етажа с общо 9 стаи и един магазин, без втори етаж, който се освобождава“.

Така одържавеният имот фактически е завзет от държавата, като е съставен протокол опис от 04. 05. 1949 г.

Установява се от материалите по делото, че одържавеният имот и съседните имоти са обединени през 1966 г. и отредени за строителство на административна сграда на ГУМТС. Градоустройственото мероприятие е изпълнено, описаната по-горе сграда и други такива са съборени и на тяхно място са построени нови обекти, описани в Акт за държавна собственост № 13 659 от 1986 г. като: административна сграда находяща се на [улица] [улица], застроена, както следва: частта, разположена на [улица]- застроена на девет етажа, а частта по [улица]- на 4 етажа. Видно от отразяването в този акт за държавна собственост, сградата е предоставена на Държавен комитет за изследвания и технологии, Изчислителен център по снабдяването и Държавните резерви; Кинодейците. Впоследствие в цитирания акт за държавна собственост са отразени няколко решения на Министерския съвет, с които части от имота са предоставени на държавни организации и други юридически лица за ползване.

Впоследствие за част от девететажната сграда и на основание Р. № 566 от 1992 г. е съставен Акт за общинска собственост № 534 от 2001 г., като в същия е отбелязано, че върху II, III, VIII и IX етажи със заповед № РД-45-16 от 1996 г. на кмета на Столична община е учредено безвъзмездно право на ползване на Сметната палата на Република България.

По реда на Закона за държавна собственост /ЗДС/ и на Закона за общинската собственост /ЗОС/ с Договор от 23. 06. 2005 г. Столична община е прехвърлила безвъзмездно на Държавата правото на собственост върху описаната по-горе част от девететажната сграда, като е съставен и Акт за държавна собственост - частна № 05009 от 2005 г., утвърден от Областния управител на област С.. С Решение № 675 от 21. 07. 2005 г. Министерският съвет е обявил имота /без помещенията на първия етаж и кинозалата на втория етаж/ за имот - публична държавна собственост и е предоставил същия за управление на Сметната палата. Въз основа на това и е съставен Акт за държавна собственост - публична № 05016 от 26.07.2005 г. с предоставени права на управление на Сметната палата.

Относно четириетажното тяло - откъм [улица]държавата се легитимира като собственик с два акта за държавна собственост: А. № 13659/1986 г. и съставените по-късно въз основа на съответни решения на Министерския съвет актове за публична държавна собственост № № 05962 от 21.12.2005 г. /Център за енергийна ефективност в индустрията/ и № 05020 от 02.08.2005 г. /Агенция за енергийна ефективност/.

За сутерена, първи етаж от двете крила и кинозалата на втори етаж от девететажната сграда, находяща се на [улица] [улица], е съставен А. № 014 от 15. 11. 1996 г., одобрен от Областния управител на област С.. В графа 10 от същия е вписано, че имотът се управлява от „Съюз на българските филмови дейци“ на основание Р. №556 от 18.12.1992 г.

Бившият собственик на одържавения имот - д-р Зора Т. Г. е починала на 03.11.1966 г. и е оставила за свой наследник по закон И. М. К. - дъщеря. Последната е починала през 1997 г. като вдовица с единствен наследник А. Т. К. /дъщеря/. Като наследник по закон на лицето, от което е одържавен въпросния имот, А. Т. К. е подала заявление вх. № РД-97-00-2809 от 08. 06. 1998 г. до Областния управител на област С., с което е

поискала обезщетение по чл. 2, ал. 1 от ЗОСОИ за одържавеното по ЗОЕГПНС имущество, с изключение на втория етаж от сградата, който е освободен. Тъй като отчуждената през 1948-1949 г. къща е съборена изцяло и на нейно място е построена нова сграда, заявителката е посочила предпочитан начин на обезщетяване - да получи съсобственост в новопостроената сграда или компенсаторни записи. Към заявлението е приложена декларация по образец, с която към датата 02.06.1998 г. г-жа А. Т. К. е декларирала, че за одържавеното по горния ред имущество не е получено парично или имотно обезщетение, както и че тя е единствен наследник на бившия му собственик.

Със Заповед № РД-21-443 от 01. 04. 1999 г. на Областния управител, издадена на основание чл. 2, ал. 1, т. 1 и чл. 6, ал. 1 и ал. 3 от ЗОСОИ било уважено искането на наследниците на Зора Т. /Н./ Г., чиято единствена наследница е заявителката, за предоставяне на съсобственост в новопостроената сграда на съюза на Българските филмови дейци, представляваща сутерен, първи етаж от двете крила и кинозалата на втори етаж от девететажната административна сграда, находяща се [улица] [улица] срещу одържавен по ЗОЕГПНС имот, представляващ три етажа от къща на [улица], заедно със съответните идеални части от сградата и от мястото, с общо застроена и незастроена площ от 145 кв.м.

Тази заповед е отменена като незаконосъобразна със заповед № РД-15-189 от 29. 03. 2001 г. на Областния управител. Видно от мотивите, административният орган е обосновал решението си за отмяна на издадената от него заповед № РД-21-443 от 01.04.1999 г. с обстоятелството, че въпросният имот е вписан като дълготраен материален актив в инвентарната книга на търговско дружеството. Обстоятелство, което по силата на чл. 17-18 от ЗППДОП /б.а. - отменен, но действал към онзи момент/, изключва материалната компетентност на Областния управител по ЗОСОИ досежно този обект. Поради това и наследниците на Зора Т. /Н./ Г. следвало да бъдат обезщетени за одържавения от наследодателката им имот чрез предоставяне на съсобственост в цялата сграда с административен адрес [улица], с изключение на сутерена, първи етаж от двете крила и кинозалата на втори етаж.

Поради това е издадена втора заповед по подаденото от правоимащото лице заявление № РД-97-00-2809 от 1998 г. до Областния управител на област С. за обезщетяване по ЗОСОИ, а именно - Заповед № РД-21-174 от 29. 03. 2000 г. /2001 г. според завеждането в регистъра/, със следния диспозитив:

„1. Да се уважи искането на наследниците на Зора Т. /Н./ Г. за обезщетяване със съсобственост в следния обект - общинска собственост - сграда, състояща се от девет етажно тяло /с изключение на сутерена, първи етаж от двете крила и кинозалата на втория етаж/ и четириетажно тяло, заедно със сутерена, първи етаж от двете крила и кинозалата на втори етаж от девететажното тяло - държавна собственост, подробно описан в А. № 13659/15.12.1986 г. с административен адрес [улица].

2. Дължимото обезщетение се предоставя за следния недвижим имот, находящ се [улица]:

- три етажа от къща заедно със съответните ид. части от общите части на сградата и мястото с общо застроена и незастроена площ от 145 кв.м.

3. Оценката да се изготви на основание чл. 6, ал. 4 от ЗОСОИ, съгласно § 4 от ПЗР на ЗОСОИ."

След издаването на Заповед № РД-21-174/29. 03. 2000 г. /2001 г./, издадена от Областния управител на Област С. и влизането ѝ в сила като необжалвана и непроtestирана, от компетентния орган е възложено изготвянето на оценка на

претенциите и на квотата в съсобствеността, т.е. на идеалните части от новопостроената административна сграда, които да бъдат предоставени в собственост на правоимащото лице А. Т. К..

Такава оценка е изготвена на 25. 07. 2001 г., но същата не е приета от административния орган и не е последвало издаване на втората заповед по ЗОСОИ, с която да се определи квотата в съсобствеността и така да приключи производството по ЗОСОИ за обезщетяване със съсобственост.

Областният управител на област С. на 07. 02. 2002 г. е сключил със Съюза на българските филмови дейци договор за безвъзмездно прехвърляне на недвижим имот - частна държавна собственост, вписан на 15. 02. 2002 г. с акт № 240, том II, вх.рег. № 2874 от 15. 02. 2002 г. на Службата по вписванията в [населено място], с който на това сдружение с идеална цел е прехвърлена собствеността върху партера на горепосочената административна сграда /без входните антрета на двете тела/ и киносалона на втория етаж.

На 23. 06. 2005 г. /след влизането в законна сила на горепосочената Заповед № РД-21-174/29. 03. 2000 г. /2001 г./ на Областния управител на област С. е сключен договор между Столична община и Държавата за безвъзмездно прехвърляне на право на собственост върху имот - частна общинска собственост по АЧОС № 534 от 11. 04. 2001 г. в полза на Държавата, за което е съставен акт А. /частна/ № 05009 от 30. 06. 2005 г. /предмет на този акт за частна държавна собственост, респективно на договора от 23. 06. 2005 г., сключен между Столична община и Държавата е девететажното тяло на административната сграда с три входа откъм [улица], със застроена площ от 600 кв.м., състояща се от фойе на първи етаж, втори етаж /без кинозалата/, трети, четвърти, пети, шести, седми, осми и девети етажи - административни помещения с по два санитарни възела на етаж.

С Решение № 675 от 21. 07. 2005 г. на Министерския съвет на Република България имотът, предмет на Акт за частна държавна собственост № 05009 от 30. 06. 2005 г., е предоставен за управление на Сметната палата на Република България и е обявен за публична държавна собственост, за което е съставен Акт за публична държавна собственост № 05016 от 26. 07. 2005 г. - това решение на Министерския съвет, с което за първи път горепосочената част от административната сграда е обявена за публична държавна собственост.

За частта от четириетажното тяло - предмет на горепосочената Заповед № РД - 21-174 от 29. 03. 2000 г. /2001 г./ на Областния управител на област С. са съставени следните актове за публична държавна собственост:

- Акт за публична държавна собственост № 05962 от 21. 12. 2005 г. с предмет: част от четириетажното тяло от административната сграда със застроена площ от 478 кв.м., представляваща помещения № 1, 2, 3, 4, и 12, намиращи се на 2 етаж, заедно със съответните общи части на сградата, с местонахождение на имота - обл. С. град, [община], [населено място], район „О.“, [улица], блок Б /източно крило/, ет.2, УПИ VII, кв.17, местност „ГГЦ-зона Г-14“, съгласно дворищната регулация, утвърдена с Решение № 1 по Протокол № 32 от 10. 12. 2003 г. на СОС, и

- Акт за публична държавна собственост № 05020 от 02. 08. 2005 г. с предмет: част от четириетажното тяло от административната сграда със застроена площ от 478 кв.м., представляваща помещения № 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13 и 14, намиращи се на 2 етаж /бивша машинни сграда и сервизни помещения/, 3 етаж и 4 етаж, с местонахождение на имота - обл. С. град, [община], [населено място], район „О.“, [улица], УПИ VII,

кв.17, местност „ГГЦ-зона Г-14“;

Акт за публична държавна собственост № 05962 от 21. 12. 2005 г. е съставен въз основа на Решение № 479 от 25. 05. 2005 г. на Министерския съвет на Република България, като имотът, предмет на този акт за публична държавна собственост, е предоставен за управление на Центъра за енергийна ефективност в индустрията, създаден с Постановление № 248 от 27. 11. 2000 г. на Министерския съвет.

Акт за публична държавна собственост № 05020 от 02. 08. 2005 г. е съставен въз основа на Решение № 479 от 25. 05. 2005 г. на Министерския съвет на Република България, а имотът, предмет на този акт за публична държавна собственост, е предоставен за управление на Агенцията по енергийна ефективност, създадена с Постановление № 43 от 25. 02. 2002 г. на Министерския съвет за преобразуване на Държавната агенция по енергийна ефективност към МС в Агенция по енергийна ефективност към министъра на енергетиката и енергийни ресурси.

С Постановление № 43 от 06. 03. 2008 г. на Министерския съвет на Република България, обнародвано в ДВ, бр. 29 от 18. 03. 2008 г., в сила от 01. 04. 2008 г., Центърът за енергийна ефективност в индустрията е преобразуван чрез вливане в Агенцията за енергийна ефективност, която е поела активите, пасивите, архивите, както и другите права и задължения на Центъра за енергийна ефективност в индустрията.

Така, частта от четириетажното тяло на горепосочената административна сграда, включваща втори, трети и четвърти етажи от това тяло на сградата /помещенията, предмет на А. № 05962 от 21. 12. 2005 г. и А. № 05020 от 02. 08. 2005 г./, се ползва от Агенцията за устойчиво енергийно развитие, която е правоприемник на дейността, активите, пасивите, архива, както и на другите права и задължения на Агенцията по енергийна ефективност, въз основа на чл. 2 от Постановление № 296 от 31. 10. 2011 г. на Министерския съвет, обнародвано в ДВ, бр. 88 от 08. 11. 2011 г., а частта от девететажното тяло на горепосочената административна сграда, предмет на Акт за частна държавна собственост № 05009 от 30. 06. 2005 г., респективно на Акт за публична държавна собственост № 05016 от 26. 07. 2005 г., се ползва от Сметната палата на Република България.

Със Заповед № РД-21-174/01. 04. 2000 г. Областният управител е възложил на лицензиран оценител на недвижими имоти, оценката на имота, описан в Заповед № РД-21-443/1. 04. 1999 г. Впоследствие, със Заповед № РД-21-443/10. 11. 2000 г. оценката била възложена на вещото лице С. В.. На 29. 11. 2000 г. определеният оценител изготвил оценка, съобразена със Заповед № РД-21-443/1. 04. 1999 г. Впоследствие Заповед № РД-21-443/1. 04. 1999 г. била отменена като незаконосъобразна със Заповед № РД-1-189/29. 03. 2001 г. на управителя на област С.. На 25. 07. 2001 г. била изготвена нова оценка от оценителя С. В., съобразена със Заповед № РД-21-174/29. 03. 2000 г. С молба № 97/5 от 30. 01. 2009 г. до Областната администрация – С. [населено място], в качеството ѝ на наследник на Зора Г., поискала да бъде изготвена оценка на имотите и установяване на квотите в съсобствеността.

Със Заповед № РД-21-174/11. 05. 2009 г. Областният управител възложил оценката на имотите, описани в Заповед № РД-21-174/ 29. 03. 2000 г. на И. Р..

Със Заповед № РД-21-174/21. 05. 2009 г., подписана от двама заместник - областни управители, било наредено да се изготви оценка на недвижимия

имот, описан в Заповед № РД-21-174/29. 03. 2000 г. на Областния управител на област С.. Оценката отново била възложена на оценителя И. Р.. В заповедта се сочи, че със Заповед № РД-21-174/11. 07. 2001 г. на Областния управител оценката била възложена на лицензирания оценител С. В., но изготвената оценка не била утвърдена в срока по чл. 6, ал. 5 от Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти.

С молба от 10. 06. 2009 г. И. Р. съобщила на Областния управител, че поради липсата на достатъчно данни за обектите в сградата не може да извърши възложената ѝ оценка.

С Решение № 7300/ 1. 12. 2014 г., постановено по адм. дело № 6056/ 2014 г. по описа на Административен съд – София град е прието, че след като назначеното през 2009 г. вещо лице И. Р. е посочило, че не може да изготви възложената му оценка, за административния орган е възникнало задължение да определи и предаде материалите на ново вещо лице. След като не е направил това, съдът е приел, че административният орган е допуснал незаконосъобразно бездействие по задължение, произтичащо от закона, като това бездействие е фактическо – да предаде за оценка, а не правно. Поради това е осъден Областният управител на област С. да предаде за оценка на претенциите и установяване на квотите на съсобствеността по Заповед № РД-21-174 от 29. 03. 2000 г. на Областния управител на област С. на вещи лица, получили специално разрешение за извършване на такива експертизи по списък, утвърден от министъра на правосъдието и правната евроинтеграция и от министъра на финансите съгласно чл. 6 ал. 4 от ЗОСОИ в 14 дневен срок от влизане в сила на това съдебно решение.

Посоченият съдебен акт е влязъл в сила на 29. 12. 2014 г.

Въз основа на Решение № 7300 от 01. 12. 2014 г., постановено по адм. дело № 6056/2014 г. на Административен съд – София град, Второ отделение, 37 състав, със Заповед № РД-21-174/ 30. 01. 2015 г. на Областния управител на област С., изменена със Заповед № РД-21-174/ 25. 02. 2015 г., е възложено изготвяне на оценка на недвижимия имот на вещото лице К. Р., като със Заповед № РД 23-003 от 26. 05. 2015 г., издадена от Областния управител на област С., на основание чл. 6, ал. 5, чл. 4, ал. 3, т. 1, б. "Б" във вр. § 3а от ЗОСОИ е утвърдена изготвената експертна оценка и квотата в съсобствеността, полагаща се на А. Т. К. в размер на 4,92% идеални части от масивната административна сграда, находяща се в [населено място], Столична община, район „О.“, [улица], състояща се от девететажно тяло /без сутерена, първия етаж от двете крила и кинозалата на втория етаж/ и четириетажно тяло, заедно със сутерена, първия етаж от двете крила и кинозалата на втория етаж.

По делото е допусната и изготвена комплексна съдебна експертиза, в чието заключение е посочено, че СОС с идентификатор 68134.401.266.9.10 е с площ от 4999, 22 кв.м., а СОС с идентификатор 68134.401.266.1.4 е с площ 1531, 94 кв. метра. Вещото лице е посочило още, че в експертната оценка на К. Р. не са включени площите от първите етажи на посочените имоти, както и търговският обект с откритата тераса на 10-ти етаж. Разпитано в съдебното заседание, вещото лице е уточнило, че имотите, предмет на исковата молба, влизат изцяло в новите имоти, без партерните етажи и десетия етаж.

Вещото лице-счетоводител е дало три варианта на средната пазарна цена за 4, 92% от самостоятелни обекти в сграда с идентификатори 68134.401.266.9.10 и 68134.401.266.1.4 по КККР, одобрени със Заповед № РЗ-18-45/ 09. 07. 2010 г. на Изпълнителния директор на СГКК – [населено място] за периода от 25. 05. 2010 г. до 25. 05. 2015 г., като вариантите са както следва 104, 731, 16 лева на база реализираните сделки, 122, 173, 82 лева - на база информацията от сайта Имоти.бг, както и 118, 224, 25 - на база офертните цени от агенция „М.“.

В съответствие с тези три варианта вещото лице е дало и заключение на база полезната площ /без общите части/ на помещенията, съответно - 52 032, 87 лева, 60 698, 79 лева и 58, 736, 55 лева.

При постановяването на своя съдебен акт съдът се довери на заключението на приетата по делото комплексна експертиза, тъй като е изготвена от компетентни вещи лица и отговаря в пълнота на поставените задачи.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

В разпоредбата на чл. 203 от АПК е уредена възможността гражданите и юридическите лица да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно чл. 7 от ЗОДОВ исковите за обезщетение се предявяват срещу органите по чл. 1 и чл. 2 от ЗОДОВ, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вреди. Пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически лица. Налице е активна процесуална легитимация на ищеца С. Л., в качеството му на заветник по завещание от 27. 12. 2015 г., със завещател А. Т. К., с ЕГН: [ЕГН], починала на 15. 07. 2016 г., бивш жител на [населено място], [улица], ет. 3 /обявено на 25. 07. 2016 г. от нотариус И. Н., вписан под № 040 в регистъра на Нотариалната камара, вписано с акт № 254, том X, н. д. № 34434/ 2016 г., вх. рег. № 48008 от 4. 08. 2016 г. на Службата по вписванията в [населено място]/. Съгласно текста на завещанието по т. 3, А. К. е завещала на С. И. Л. имуществените си права от правото си на обезщетение за от ЗОЕГПНС от Зора Т. Г. имот, стар адрес [населено място], [улица] по заявление с вх. № РД-97-00-2809/ 01. 04. 1998 г. на областната администрация на област С. и по реда на ЗОСОИ и Заповед № РД-21-174 от 29. 03. 2020 г. на Областния управител на област С. за обезщетяване чрез собственост върху сградите, находящи се в [населено място], на [улица] /преписка нов № 97/ 30. 01. 2003 г./ и респективно правото на обучи собственост /вземане/ на обезщетение з одържавените имоти, ако горепосочената заповед на Областния управител бъде обявена от съда за недействителна изцяло или частично или процедурата по обезщетение със собственост не бъде довършена за целия имот, предмет на посочената заповед, или за част от него.

В тази връзка съдът не споделя становището на ответника, посочено в писмения отговор на исковата молба, че в случая не е налице активна процесуална легитимация. Изрично в завещанието е описано, че А. К. е

завещала на С. И. Л. имуществените си права от правото си на обезщетение за процесните имоти, предмет на Заповед № РД-21-174 от 29. 03. 2000 г. на Областния управител на област С., единствено в случай на отмяна на посочения акт - правото да получи собственост /вземане/ за одържавените имоти.

Искът е насочен срещу Областната администрация на област С., която в конкретния случай е надлежният ответник, поради което искът е допустим.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Отговорността по ЗОДОВ се отличава от общата деликтна отговорност само по отношение на деликвента и на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. Отклонения от общия състав на деликтната отговорност по отношение на противоправността, вината и вредите в ЗОДОВ не са уредени.

Отговорността на държавата по предвидения в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ ред се реализира при кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт /т.е. акт, отменен по съответния административен или съдебен ред/, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Липсата на който и да е от посочените три елемента на фактическия състав води до неоснователност на претенцията.

В конкретния случай е предявен иск за неимуществени вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразното бездействие на Областния управител на област С. да приключи производството по ЗОСОИ във връзка със Заповед № РД-21-174 от 29. 03. 2020 г. на Областния управител на област С..

Под действия и бездействия се разбират фактически действия и бездействия, които административният орган или длъжностните лица са длъжни да извършат по силата на нормативен акт. В този случай на задължение на административния орган, произтичащо пряко от закона, следва да съответства прогласено от същия нормативен акт субективно право на гражданин или организация, като двата елемента съставят регламентирано от този нормативен акт административно правоотношение. Следователно е необходимо наличие на такова административно правоотношение, при което да е налице защитимо от закона субективно право, което да може да бъде реализирано директно по силата на правна норма чрез съответстващо му действие от страна на административния орган, без да е необходимо издаване на индивидуален административен акт. Това са основните предпоставки, за да се установи налице ли е "бездействие" от страна на съответния административен орган и дължал ли е той определено действие. Под административна дейност по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се разбира тази дейност, която има подзаконов, управленски, властнически,

публичен характер и е насочена към възникване на административно правоотношение между административния орган и съответното лице. Неоснователното бездействие на административен орган е неизпълнението на фактически действия, произтичащи от нормативен акт.

От доказателствата по делото се установява, че Областният управител на област С. е издал Заповед № РД-21-174 от 29. 03. 2000 /2001 г. според завеждането в регистъра/, с което е уважено искането на наследниците на Зора Т. /Н./ Г. за обезщетяване със съсобственост в следния обект - общинска собственост - сграда, състояща се от девет етажно тяло /с изключение на сутерена, първи етаж от двете крила и кинозалата на втория етаж/ и четириетажно тяло, заедно със сутерена, първи етаж от двете крила и кинозалата на втори етаж от девететажното тяло - държавна собственост, подробно описан в А. № 13659/15.12.1986 г. с административен адрес [улица]. Дължимото обезщетение е предоставено за следния недвижим имот, находящ се [улица] - три етажа от къща заедно със съответните ид. части от общите части на сградата и мястото с общо застроена и незастроена площ от 145 кв.м. Отразено е в посочената заповед, че оценката следва да се изготви на основание чл. 6, ал. 4 от ЗОСОИ, съгласно § 4 от ПЗР на ЗОСОИ.

Съгласно чл. 6, ал. 4 от ЗОСОИ уважените искания се предават за оценка на претенциите и установяване на квотите в съсобствеността със заповед на издалия решението на вещи лица, получили специално разрешение за извършване на такива експертизи по списък, утвърден от министъра на правосъдието и правната евроинтеграция и от министъра на финансите. Вещите лица изготвят експертизите в едномесечен срок от възлагането на задачата. Собствениците или техните правоприменници могат да заплащат разходите за извършване на експертизи от вещи лица по предходното изречение, като в този случай стойността на обезщетението се увеличава със стойността на съответно извършените разходи за оценката.

В конкретния случай с Решение № 7300 от 01. 12. 2014 г., постановено по административно дело № 6056/2014 г. на Административен съд - София град, Второ отделение, 37-ми състав е установено бездействие на Областния управител на Област С. да предаде за оценка на претенциите и установяване на квотите на съсобствеността по заповед № РД-2-174 от 29. 03. 2000г. на Областния управител на С. на вещи лица, получили специално разрешение за извършване на такива експертизи по списък, утвърден от министъра на правосъдието и правната евроинтеграция и от министъра на финансите съгласно чл. 6 ал. 4 от ЗОСОИ.

Посоченият съдебен акт е влязъл в сила на 29. 12. 2014 г.

Бездействието на административния орган по чл. 6, ал. 4 от ЗОСОИ е преустановено на 30. 01. 2015 г., когато със Заповед № РД-21-174/ 30. 01. 2015 г. е наредено да се изготви оценка на недвижим имот и установяване на квотите на съсобственост в имота, предмет на Заповед № РД-21-174/ 29. 03. 2020 г. на Областния управител на област С..

Установява се от материалите по делото, че оценката на вещото лице е предадена на 5. 03. 2020 г., като на 15. 05. 2015 г. същото изрично е заявило в становище, че поддържа така изготвената оценка. Във връзка с това е издадена Заповед № РД-23-003/ 26. 05. 2015 г. на Областния управител на

област С., с която на основание чл. 6, ал. 5 е утвърдена експертната оценка и е утвърдена квота на съсобственост в размер на 4, 92% в държавната част на имота по т. II за А. Т. К. и същата подлежи на отписване от актовете книги за държавна собственост.

Поради това, настоящият съдебен състав приема, че след 30. 01. 2015 г. липсва незаконосъобразно бездействие от страна на Областния управител на област С.. Действително, Заповед № РД-23-003/ 26. 05. 2015 г. на Областния управител на област С. е издадена извън едномесечния срок по чл. 6, ал. 5 от ЗОСОИ /едномесечен от датата на подаване на оценката/, но издаването на посочения акт представлява правно, а не фактическо действие. Съответно – неиздаването на такъв акт ще представлява мълчалив отказ, а не фактическо бездействие.

Ето защо, за периода в исковата молба от 30. 01. 2015 до 25. 05. 2015 г. липсва незаконосъобразно бездействие от страна на Областния управител на област С., поради което не съществува първата предпоставка на чл. 1 от ЗОДОВ, необходимо условие за уважаване на исковата претенция за посочения период.

По отношение на исковия период от 25. 05. 2010 г. – 29. 01. 2015 г. съдът намира, че е налице незаконосъобразно бездействие от страна на Областния управител на област С. по чл. 6, ал. 4 от ЗОСОИ. Това е така, тъй като безспорно се установява по делото, че с молба от 10. 06. 2009 г. назначеното вещо лице И. Р. съобщила на Областния управител, че поради липсата на достатъчно данни за обектите в сградата не може да извърши възложената ѝ оценка. От този именно момент за административния орган е възникнало задължение да определи и предаде материалите на ново вещо лице. Това бездействие е констатирано с Решение № 7300 от 01. 12. 2014 г., постановено по административно дело № 6056/2014 г. на Административен съд - София град, Второ отделение, 37-ми състав, като не е преустановено нито към датата на неговото установяване с посочения съдебен акт, нито с неговото влизане в сила. Това незаконосъобразно бездействие на Областния управител на област С. е прекратено едва с издаването на Заповед № РД-21-174/ 30. 01. 2015 г.

Ето защо съдът намира, че за периода от 25. 05. 2010 г. до 29. 01. 2015 г. включително е било налице незаконосъобразно бездействие на Областния управител на област С. по чл. 6, ал. 4 от ЗОСОИ, поради което е осъществена първата предпоставка по ЗОДОВ.

В конкретния случай обаче не се доказва наличието на втората предпоставка по чл. 1 от ЗОДОВ, а именно пропуснати ползи за ищеца, вследствие на незаконосъобразно бездействие. За да възникне вреда, изразяваща се в пропуснати ползи, следва резултатът, който ищецът е целял да постигне, да е сигурен. Пропуснатата полза е налице, ако има неосъществено увеличение на имуществото на пострадалото лице, което е щяло да настъпи със сигурност и това увеличение непременно е щяло да се осъществи, ако не е бил незаконосъобразният акт. Ето защо, в хода на производството ищецът следва да докаже, че със сигурност е щял да получи приходи от наемни вноски по сключения договор за наем с трето лице, за посочения от ищеца период, както и че този приход е в претендирания размер. Пропуснатата полза се изразява в

това, че едно лице не успява да осъществи една полза, а именно да увеличи имуществото си, макар да са съществували всички условия за това, като единствено увреждането /отмененият незаконосъобразен акт/ го лишава от възможността да реализира една сигурна облага. Следователно пропуснатата полза е това увеличение на имуществото на увредения, което при обикновени условия би настъпило, ако ответникът не бе го увредил, т.е. тази, която при обикновено развитие на нещата би могла с висока степен на вероятност да се очаква.

По настоящото дело не се доказва, че ищецът е претърпял твърдяните в исковата молба имуществени вреди. От заключението на изготвената по делото комплексна съдебна експертиза, се установи размерът на средномесечните наеми по реализирани сделки на имоти със сходни характеристики. Не се установи обаче по делото, че в посочената сграда е имало отдадени под наем имоти за процесния период, като доказателства за такива сделки не бяха представени от страна на ищеца. Пропуснатата полза по чл. 82 от ЗЗД във вр. с § 1 от ЗОДОВ представлява реална, а не хипотетична вреда, като предположението за нея винаги трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото и не може да почива на общо допускане за настъпване на увеличаването. Приходът не трябва да е случайна, а само закономерна последица от установените по делото обстоятелства, да е обективно, а не само субективно очакван като увеличение на имуществото. Що се отнася до твърдението за обезщетение по реда на чл. 31, ал. 2 от ЗС, искът за него следва да се търси в друго производство, но не и в настоящото такова. Не е доказано и твърдението в исковата молба, че ищецът е претърпял вреди, представляващи пропуснати ползи от невъзможността да получи обезщетение по чл. 31, ал. 2 от ЗС.

Ищецът не успя да докаже с преки доказателства, създаващи сигурно убеждение в съществуването на подлежащия на доказване факт и необходими да обезпечат успешно главно доказване, че за процесния период е била налична реална възможност от реализиране на приходи от имота. С оглед на недоказването на пропуснатите ползи по основание и размер не може да се прави преценка за наличието на причинна връзка с отменения акт, тъй като за такава трябва да има доказани вреди.

Предвид Тълкувателно решение № 3/12.12.2012 г. по тълкувателно дело № 3 по описа за 2012 г. на ОСГТК на ВКС, се налага извод, че не е установена имуществена вреда във вид на пропуснатата полза, доколкото първият и задължителен елемент на всяка пропуснатата полза е наличието на сигурност от увеличаване на патримониума на лицето, каквато в конкретния случай по делото не се установи.

Не следващо място, следва да обсъди възражението на ответника за неоснователност на исковата претенция, поради изтекла погасителна давност: Погасителната давност е институт на материалното и процесуалното право, представляваща изтичането на предвидения в закона период от време, през който субектът на правото /вземането/ бездейства и не го упражнява. Съответно с изтичането на давността и при направено възражение от насрещната страна вземането се погасява, респективно предявеният иск

следва да се отхвърли като неоснователен поради изтичането на давностния срок.

Нормата на чл. 203, ал. 2 от АПК предвижда за неуредените въпроси за имуществената отговорност на държавата за вреди, причинени на граждани да се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Приложимият към казуса закон обаче не урежда въпроса за погасителната давност и в частност за началния момент, от който същата започва да тече, както и давностният срок за погасяване на правото да се търси обезщетение от държавата за причинени вреди от имуществен или неимуществен характер. Съгласно §1 от ЗР на ЗОДОВ за неуредените въпроси в закона се прилагат разпоредбите на гражданските и трудови закони. Следователно, приложение следва да намерят разпоредбите на Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, уреждащ института на погасителната давност. Съгласно чл. 110 от ЗЗД с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок.

Претенцията на С. Л. е за обезщетение на вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на орган при Областната администрация на област С., като давността започва да тече от момента на установяването на съответното незаконосъобразно бездействие. За периода в исковата молба от 25. 05. 2010 г. до 01. 12. 2014 г. незаконосъобразността на бездействието по чл. 6, ал. 4 от ЗОСОИ е установено с Решение № 7300 от 01. 12. 2014 г., постановено по адм. дело № 6056/2014 г. на Административен съд - София град, което е влязло в сила на 29. 12. 2014 г.

Именно от тази дата започва да тече и срокът, в който ищецът може да предяви своята искова претенция. В случая давността за иския период от 25. 05. 2010 г. до 01. 12. 2014 г. е започнала да тече на 29. 12. 2014 г. и е изтекла на 29. 12. 2019 г., а исковата претенция е предявена на 26. 05. 2020 г. Горните съображения мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че искът е неоснователен, поради което същият следва да бъде отхвърлен.

Предвид изхода на делото и направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от процесуалния представител на ответника, както и на основание чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ и чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 143, ал. 4 от АПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на Областна администрация на област С. сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 203 от АПК и чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ, Административен съд, С. град, Второ отделение, 29 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба, с вх. № 13916/ 26. 05. 2020 г., уточнена с молба от 14. 08. 2020 г., подадена от С. И. Л., в качеството му на заветник по завещание от 27. 12. 2015 г., със завещател А. Т. К., с ЕГН: [ЕГН], починала на 15. 07. 2016 г., бивш жител на [населено място], [улица], ет. 3 /обявено на 25. 07. 2016 г. от нотариус И. Н., вписан под № 040 в регистъра на Нотариалната

камара, вписано с акт № 254, том X, н. д. № 34434/ 2016 г., вх. рег. № 48008 от 4. 08. 2016 г. на Службата по вписванията в [населено място]/ срещу Областната администрация на област С., с предявен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, а именно - пропуснати ползи в размер на 115 043, 08 лева /сто и петнадесет хиляди и четиридесет и три лева и осем стотинки/, представляващи общият размер на вземането на А. Т. К., във връзка с неоснователно забавяне на процедурата по ЗОСОИ за обезщетяването ѝ със съсобственост и лишаването ѝ по този начин от възможността за ползване, за отдаване под наем, респективно за получаване на обезщетение по чл. 31, ал. 2 от Закона за собствеността за ползата, от която е лишена от страна на Държавата по отношение на 4,92 % идеални части от недвижими имоти, в които е определено правото ѝ на съсобственост със Заповед № РД 23-003 от 26. 05. 2015 г. за периода от 25. 05. 2010 г. до 25. 05. 2015 г. включително, заедно със законната лихва върху вземането в размер на 115 043, 08 лева /сто и петнадесет хиляди и четиридесет и три лева и осем стотинки/, от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА С. И. Л. да заплати на Областната администрация на област С., сумата от 100 /сто/ лева, представляваща разноска по делото. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: